

II. Uzasadnienie

Jako uczeń liceum pasjonujący się lotnictwem, regularnie spotykam się z opiniami osób pełniącymi funkcje publiczne (psycholodzy szkolni, nauczyciele), które wykorzystują swój autorytet do zniechęcania osób w spektrum autyzmu do realizacji ambicji zawodowych. Opinie te często opierają się na nieprawdziwych informacjach (np. twierdzeniu o konieczności posiadania „nadzorcy” w kokpicie lub o automatycznej dyskwalifikacji z powodu wady wzroku), co stoi w sprzeczności z aktualnymi przepisami europejskimi (EASA Part-MED) oraz zasadą indywidualnej oceny funkcjonalnej kandydata.

III. Postulaty

1. Uregulowanie kwestii „zastraszania orzeczniczym”

Wnoszę o wprowadzenie zakazu wykorzystywania przyszłych procesów orzecznich (np. badań lotniczo-lekarskich) jako formy nacisku lub dyskredytowania ucznia. Prorokowanie negatywnego wyniku badań przez osoby nieposiadające uprawnień lekarza orzecznika danej specjalności powinno być uznane za błąd pedagogiczny i naruszenie dóbr osobistych ucznia.

2. Odpowiedzialność za treść doradztwa zawodowego

Wprowadzenie wymogu, aby opinie o zdolności do zawodów regulowanych wydawane w szkołach opierały się wyłącznie na aktualnych aktach prawnych i oficjalnych wytycznych organów przeprowadzających proces, a nie na subiektywnych przekonaniach kadry.

3. Transparentność i powszechny dostęp do faktów orzeczniczych

Zobowiązanie właściwych ministerstw do stworzenia jasnych, publicznie dostępnych baz wiedzy (np. na portalu gov.pl), które w sposób przystępny wyjaśniają realne wymogi zdrowotne dla zawodów takich jak pilot czy funkcjonariusz służb, ze szczególnym uwzględnieniem praw osób neuroatypowych.

4. Aktualizacja programów szkoleniowych dla psychologów oświatowych

Wprowadzenie obowiązkowych modułów szkoleniowych dotyczących współczesnego orzecznictwa lotniczego i zawodowego, aby wyeliminować posługiwanie się przestarzałą wiedzą medyczną, która stygmatyzuje osoby w spektrum autyzmu.

IV. Podsumowanie

Procesy orzecznicze powinny być obiektywnym badaniem kompetencji i stanu zdrowia, a nie „straszakiem” służącym do ograniczania marzeń młodych ludzi. Państwo ma obowiązek zapewnić, by system edukacji wspierał potencjał obywateli, zamiast budować bariery oparte na dezinformacji.

Z poważaniem,

